

Olipa päivä. Tuli huomattua jälleen kerran, että elämässä on niitä valintoja. Yleensä ne on helppoja, ne voi luokitella joko oikeiksi tai vääriksi ja niitä tekee ajattelematta. Olin ajamassa aikuiskoulutuskeskuksen järjestämälle kurssille, kun eteeni sattui seuraavanlainen tilanne. Pakko sanoa kuitenkin ensin, että autoillessa niitä valintoja tulee eteen niin valtava määrä kokoajan, ettei niiden määrästä millään pysy laskuissa. Tällä kertaa minä kuitenkin muistan ainakin osan niistä. Eli eteeni sattui oikea valintojen keidas, edessäni oli kohtalaisen ruuhkainen tasa-arvoinen risteys. Näin jo kaukaa, että oikealta tohottaa punainen saksalaisvalmistainen henkilöauto ja tein valinnan valmistautuakseni antamaan sille tietä, olinhan väistämisvelvollinen. Punaisen auton eteen suojatielle oli kuitenkin juuri astunut naiskaksikko ostoskassineen, joten tein päinvastaisen valinnan, jatkoin pysähtymättä. Tämä valinta oli väärä, siinä missä pysähtyminen olisi ollut oikea. Punaisen auton kuljettaja antoi näet piutpaut suojatien käyttäjille ja naiset saivatkin hypähtää takaisin, sinne mistä olivat maagisesti ilmestyneetkin keskelle autotietä. Onneksi olivat hereillä ja välttyivät katalalta kohtalolta. Minä en osannut liikennesääntöjä ja punaisen auton kuljettaja teki tämän selväksi yrittämällä ahtautua samalle kaistalle kanssani. Tässä kohtaa en tiedä säilyikö kääntyvällä autolla etuajo-oikeus, eikä oikeastaan enää kiinnostakaan. Punaisen henkilöauton kuljettajalle jäi selkeästi jotain hampaankoloon, koska taustapeilistä katsoessani, voin vaikka vannoa, että olin näkevinäni tämän jo harmaantuneen, kauluspaitaan pukeutuneen herrasmiehen silmälaseista, heijastuksen itsestäni katsomassa taustapeilistä harmaantunutta eläkeläismiestä. Aika kryptinen lause, mutta kyllä se aukeaa. Tätä yhdessä matkaamista jatkui parin korttelin verran ja se päättyi samaan parkkihalliin. Jos matkalta olisi mitattu väliaikoja ne olisi ilmoitettu kuin formuloissa +0,003 sekuntia jäljessä. Voidaan siis sanoa, että edelleen koin tuolla keski-ikäen ylittäneellä herrasmiehellä olevan asiaa. Minun mielen tilaanihan tuo ei vaikuttanut lainkaan. Puristin vain rattia lujempaa, kuten Mustajärvinen laulussaan pyytää beibeään tekemään ja lisäsin radioon äänenvoimakkuutta, ettei minun tarvitsisi vilkuilla taustapeiliin. Ettei minun tarvitsisi tehdä huonoa tai jälkeempäin mietittynä jopa väärä valintaa, provosoimalla miestä joka varmasti yritti vain säästää kulutuksessa, peesamalla. Ukko oli tehnyt valinnan myös. Parkkihalliin ajetaan sisään siten, että autoilijoiden sisäänkäynti on keskellä paikoitusaluetta, vierestä kävellään kauppakeskukseen sisään. Minä ajoin oikealle parkkiin, kanssa autoilija vasemmalle. Taas valintoja, olimme eri puolilla parkkihallia. Sisäänkäynti kutsui minua, kuin hehkulamppu yöperhosta. Tuolle herrasmiehelle hehkulamppu oli kuitenkin henkilöitynyt minuksi. Tatuoitu pipopää, jolla on villinä rehottava parta ja sillä hetkellä kovin lämpimänä käynyt katse. Herrasmies tekikin valinnan puolestani. Nähdessään minut hän teki sillä hetkellä oikean valinnan. Hän nimittäin huomasi kävelleensä kauppakeskuksen sisäänkäynnin ohi, kääntyi ympäri ja päätti kiirehtiä hiljaa liukuportaisiin. Siinä me sitten matkasimme sulassa sovussa liukuportaita ylöspäin. Eikä liikennesääntöjen ja etuajo-oikeuksien sääntökirjaa siteerattu, lentävin kuvauksin. Sellaisena loppu 'kanoottina' voisin sanoa, että kiva luovankirjoittamisen kurssini olisi voinut vaihtua aivan toisenlaisiin kuviin ja tunnelmiin, kuten uutisreportterit joskus sanoivat, jos pienet valinnat olisivat menneet toisin. Onneksi menivät miten menivät, eikä peltiä ruttaantunut, ketään solvattu tai kukaan loukkaantunut. Voinkin päättää tarinani lauseeseen: Elämä on täynnä valintoja.